

Zij was gelukkig en onbezorgd; zij vroeg niet naar morgen; zij dacht niet meer aan gisteren; elken dag, hoe somber ook, was voor haar vol zonneshijn. Haar gelukkige natuur kwam thans eerst tot volle ontwikkeling; de roos van haar jeugd ontplooidde zich hier door de frissche bries van de zee tot volle schoonheid. Zij had altijd heimwee gehad naar geluk, hier kwam het geluk; zij wist niet van waar, zij wist niet hoe haar geheele ziel vervullen, en de weerglans daarvan spiegelde zich af in haar oogen, in haar lach, in al haar bewegingen en deelde zich aan haar omgeving mede.

De dokter onderging het meest haar invloed; wanneer hij uit was naar een der zeedorpen, waar hij practiseerde, en dan langs den zeekant of tusschen de duinen dikwijls tegen sneeuwbuien op zich voortwerkte, hij de eenige, levende mensch in deze eenzaamheid, dan vervulde hem een smachtend verlangen naar zijn huiskamer, die niet meer hol en stil was als in de vorige jaren, maar waar zijn binnenkomen zonnelicht tooverde in een paar jonge oogen, waar hij met angstige zorg verwacht, met blijde vreugd verwelkomd werd en onverwacht voelde hij daarbinnen snaren trillen, welke hij sinds lang gesprongen of verlamd waande; zijn jeugd, die hij kunstmatig verstikt had, deed plotseling weer haar rechten gelden, en dan was er één gedachte noodig, die hij uit het diepste zijner herinnering moest opdelven, waardoor hij met geweld aan alles het zwijgen moest opleggen.

De avonden waren het aangenaamste, dan werd er gelezen, gesproken, vertaald; de dokter had alle stelselmatige studie verbannen en toch kreeg alles zijn beurt; hij had vooral ten doel, haar te ontwikkelen. Daarom las hij met haar de voornaamste meesterstukken van alle volkeren of ten minste gedeelten er van. Door zijn aanwijzingen leerde zij hun schoonheden begrijpen en waardeeren; haar fijn gevoel wees haar echter meestal den weg. Zij weende of lachte dikwijls om een enkel woord, soms vouwde zij de handen en riep in verrukking uit:

„O wat is dat mooi!”

Vooraf wilde de dokter, dat zij op de hoogte zou raken; zij moest de namen en de richting kennen der voornaamste schilders; hij liet haar hun werken zien, legde haar uit wat de jongeren zochten te bereiken en wat het streven der ouderen was; hij legde haar alles uit en zij luisterde aandachtig en verraste hem door haar puntige opmerkingen, haar vlug begrip.

Dikwijls ontsponnen zich uit het gehoorde of geziene gesprekken over de hoogste en belangrijkste onderwerpen; Rose Marie vertelde openhartig alles wat ooit in haar was omgegaan en volgde gemakkelijk haar meester in de hooge vlucht zijner gedachten; de uren vlogen om en het werd dikwijls middernacht vóórdat zij weer tot de aarde terugkeerden.

„Wat leert u mij alles goed inzien!” riep zij opgetogen uit; „hoe heel anders beschouw ik nu de menschen en de wereld dan vroeger,” en haar vroolijkheid kwam weer boven. „Wat zouden Rika en Daatje zeggen als zij de wijze dingen hoorden, waarover Marie het nu heeft.”

Hij liet haar ook opstellen maken en hierin had haar fantaisie vrij spel;